

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

5

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Roman

KORKUSUZ ISABELITA

Beatrice
Masini

Resimleyen:

Desideria Guicciardini

Çeviren: Nükhet Amanoel

1. Baskı

GAN
ÇOCUK

KORKUSUZ ISABELITA

Beatrice
Masini

Tipki sana benzeyen
muhteşem kızların hikâyeleri...

Isabelita, ünlü bir kâşif olan babasıyla uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Bu defa en önemli buluşu babası değil Isabelita yapacaktı. Bazen en büyük hazineler en değerli madenlerden oluşmaz. Ona bakmayı ve sabretmeyi bilenlere şaşırtıcı şekilde gösterirler kendilerini.

Tüm hammaddeler laboratuvarlarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü*
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Danışmanlık Merkezi tarafından çocuk ruh sağlığı ve gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR 9.00 TL

ISBN 978-97

9 789789

Beatrice Masini

KORKUSUZ ISABELITA

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

Çeviren: Nûkhet Amanoel ■ Resimleyen: Desideria Guicciardini

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası

1. Basım: 2000 adet, Eylül 2012

ISBN 978-975-07-1522-8

Isabelita Senzapaura, Beatrice Masini

© 2011, Edizioni EL S.R.L., Trieste Italy

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Davranış Bilimleri Enstitüsü uzmanlarından Klinik Psikolog
Cemre Soysal tarafından 8 yaş ve üstü çocuklar için uygun bulunmuştur.

CAN
ÇOCUK

Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:

EJDER ÇOCUK
KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK
KRAL KIZININ ARMAĞANI
YALANCI AYNALAR

Beatrice Masini

Beatrice Masini, doğup büyüdüğü şehir olan Milano'da yaşıyor. Yazarlık dışında çevirmenlik, editörlük ile gazetecilik de yapıyor; fakat hepsinden önemlisi iki çocuk annesi. Masini, birçok edebi tür ve farklı konular hakkında yazıyor. Tüm yazdıklarında günümüz çocuklarını her yönüyle yansıtabilmek için olağanüstü hassasiyet gösteriyor. Yazmaya ve okumaya çok düşkün olan Masini'nin otuzun üzerinde kitabı birçok dile çevrildi. 2004'te "En İyi Yazar" olarak İtalya'nın "Premio Andersen" ödülüne değer bulundu. Aynı zamanda *Harry Potter* dizisini de İtalyancaya kazandırdı.

KORKUSUZ ISABELITA

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

İçindekiler

Giriş, 9

Birinci Bölüm, 14

İkinci Bölüm, 20

Üçüncü Bölüm, 27

Dördüncü Bölüm, 35

Beşinci Bölüm, 42

Altıncı Bölüm, 53

Bitiş, 65

“Babaları anlamak gerek. Kafalarında her zaman bir dolu şey, önlerinde ulaşılması zor hedefler oluyor: İş, kariyer, başarı, para... Böyle de yaşanır mı ama? Neyse ki dünya sadece bunlardan ibaret değil. Neyse ki macera hissi denilen şey, senin kendini alıp bir yerlere götürmen değil; bir macera yaşarken kendinle ilgili bir şeyler keşfetmeye açık olman demek.”

Isabelita

Isabelita kimdir?

Babasının adı: Pedro de Silva

Annesinin adı: Isabel

Alâmetifarıkası: Ensesinde bulunan üç tane ben

En sevdiği oyun: Saklambaç

*En sevdiği hayvan: Kucağında tutabildiği
tüm memeli hayvanlar*

En sevdiği tatlı: Meyveli şekerler

Büyülü rengi: Bej

Şans getiren eşyası: Mavi bir taş

Büyüyünce ne olacak: Çizer

Giriş

İşte burada tanışırız
son derece sıra dışı bir
çocuk ve babasıyla ve
vedalaşırız annesiyle onu
hiç tanımasak da...

Isabelita on yaşına geldiğinde babasını hiç tanımadığını söylesek yanlış olmaz. Evlerinde, onun bir sürü resmi, kupaları, sertifikaları ve parlak kâşiflik kariyeri boyunca elde ettiği her türden başarı belgesi vardı var olmasına ama kâşifler sabahları işe gidip akşamları dönmez, cumartesi pazarları yoktur onların. Pedro de Silva, vaktinin büyük bir kısmını dünyada kimsenin henüz bilmediği

yerleri, gömülü ya da ormanların yuttuğu antik şehirleri keşfederek geçiriyordu. Dola-
yısıyla doğduğu huzurlu şehirden ister iste-
mez hep çok uzaklarda bulunuyordu. O hu-
zurlu şehirde onu bekleyen bir karısı, bir de
kızı vardı. Uzun uzun beklemek sıkıcı olduğu
için onlar da hayatlarını, kendi yaşlarına uy-
gun dans kursları, suluboya dersleri, aşçılık
eğitimi gibi onsuz yapabilecekleri şeylerle
dolduruyorlardı. Alışmışlardı böyle yaşama-
ya. Mesela Isabelita doğduğunda babası
ortalıkta yoktu, dünyanın merkezinde bir
geçidi keşfetmekle görevlendirilmişti ve her
şeyi yüzüstü bırakıp çıkamamıştı yeryüzüne.
Kızını ilk kez gördüğünde Isabelita artık on
dört aylık olmuştu.

Şimdi, büyümüştü, babasını yılda sadece birkaç gün görüyor ve sesine, yüzüne batan sakallı yanaklarına, kokusuna alışmaya fırsat bulamadan yine ayrılık zamanı geliyordu. Bu nedenle Isabelita babasını öyle çok özlemiyordu da fakat annesi için farklıydı durum.

Kırılgan ve narin bir kadın olan Bayan de Silva, kocasının yanı başında kâşiflik yapmayı düşünemezdi elbet; hayır, onun yapabileceği tek şey evde oturup beklemek, beklemek ve acı çekmektir. Bir gün çekti bu acıyı, on gün çekti, bin, on bin kere çekti. Sonunda bir gün kırılan kalbi rahatsızlandı ve ölüverdi.

Pedro de Silva acı haberi, dünyanın güneyinde, yüksek bir dağın neredeyse en tepesinde, yasak bir şehre ulaşmak üzereyken almıştı. Hayatında ilk kez, suçluluk duygusu ağır basmış, kalbinde bir yerlerin çatladığını hissetmiş ve bir an evvel eve dönebilmek için görevi yarıda bırakmıştı. Artık çok geç kalmış olsa da...

Kaybettiği karısına ağlamış ve kendini, içine işleyen gri bakışlarla ona dik dik bakan, bunca büyüdüğü için neredeyse tanımadığı on yaşında ciddi bir kız çocuğunun önünde buluvermişti. Hayatında bazı şeylerin değişmesi gerektiğini o an anlamıştı, yoksa öyle ya da böyle Isabelita'yı da kaybetme tehlikesi vardı. Küçük kızını kendisiyle beraber götürmeye böylece karar verdi.

O yıllarda çocukların ne düşündüğü pek

önemsenmezdi. Hoş, Isabelita karşı çıksa bile değişen bir şey olmayacaktı. Üstelik Isabelita korkudan çok merak duyuyordu. Hem onu bekleyen korkunç tesadüfleri nereden bilecek, kâşiflerin zor mu zor hayatlarını gözünde nasıl canlandıracaktı ki? Bavullarını topladı ve babasıyla beraber bir sonraki maceraya atılmak için hazırlandı.

Birinci Bölüm

İşte burada kâşiflerin hafif bavullarla yolculuk ettiğini öğrenir Isabelita

Adamlarından birinin yardımıyla bavullarını hazırlamak için Isabelita'yı yalnız bırakan Pedro de Silva, acının etkisiyle, kızının yanına neler aldığına pek dikkat etmemişti. Fakat kendilerini yeni görevlerinin ilk durağı olan Prado del Mar şehrine, okyanus ötesine götürmesi gereken gemiye bindiklerinde gözlerini fal taşı gibi açmış ve:

"Kızım, ne kadar çok şey getirmişsin böyle!" diye hayret etmişti.

"Hepsi lazım baba," diye cevap vermişti Isabelita. "Bir daha eve dönemeyeceğimizi

söylediğin için neyim varsa aldım,” diye devam etmiş ve gözlerini, yatağın kenarında ancak sığıp geçebileceği daracık bir alan bırakarak neredeyse bütün kamarayı kaplayan valiz yığınınına çevirmişti.

“Fakat canım kızım, yolculuğumuz sırasında bütün bunları yanımıza alamayız. Eşeklerimiz, hamallarımız olacak ama nasıl yüklenir bütün bunlar? Söyler misin ne var bu valizlerin içinde?”

“Her şey,” diye cevap vermişti Isabelita. “Çocukluğumdan beri sahip olduğum bütün oyuncaklar, yazlık elbiselerim, kışlık elbiselerim, bayramlıklarım, kostümlerim, okul kitaplarım, defterlerim...”

“Senin okulun hayat olacak. Prado del Mar’a vardığımızda sana birkaç tane uygun elbise diktireceğim. Kalan ne varsa dalgalara bırakacağız.”

İşte tam bu noktada Pedro de Silva (bizim gibi) Isabelita’nın annesi gibi kırılgan ve hassas biri olmadığını keşfetmişti. On yaşının verdiği tüm o boyu posuyla:

“Söz konusu bile olamaz!” diye diklenmişti küçük kız. “Tüm bu şeyler benim geç-

mişimi temsil ediyor. Bunlardan başka bir şeyim yok benim ve onları balinalara yem olsun diye denize atmaya kesinlikle niyetim yok.” Babası sesini yükseltip onu zorlamak istemişti fakat suçluluk duygusu onu tıpkı bir kurt gibi yemeye devam ediyor; içinden bir ses, tüm bu zaman boyunca karısı ile kızını bir başlarına bırakmış olmanın acımasızlık olduğunu, olan bitende kendisinin de sorumluluğunun bulunduğunu ve sonuç

olarak, uzun mu uzun yokluklarıyla bunca acı verdiği bir kıza bu şekilde davranamaya-cağını söylüyordu ona. Böylece bir orta yol bulmaya karar verdi. "Şöyle yapalım," dedi ve devam etti:

"Prado del Mar'a vardığımızda içine tüm eşyalarını bırakabileceğin bir depo kiralayalım. Yanına sadece en gerekli şeyleri alırsın. Döndüğümüzde onları bıraktığın gibi bulursun."

Oysa dönüşlerinde belki de Prado del Mar'dan geçmeyeceklerini söylememişti kızına. Henüz bilmiyordu bunu. Aslına bakılırsa ani kararlar almaya, yolculuk rotasını son dakikada değiştirmeye alışkındı o. Fakat bu öneri Isabelita'yı sakinleştirebilirdi ve öyle de yaptı.

Takip eden günlerde, gemi rotasında ilerlerken Pedro de Silva kızına aldıkları işi anlatmaya başlamıştı. Testudo adlı bir adada Altın Maymun Tapınağı'nın kalıntılarını bulmaları gerekiyordu. Bu tapınakta devasa bir hazinenin saklı olduğu söylentisi dolaşıyor; fakat ne tapınağın ne de hazinenin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Adanın merkezi

sık bir orman tarafından kaplanmıştı ve bugüne dek oraya giden hiçbir kâşif geri dönüp bu ormanın neler sakladığını anlatmayı başaramamıştı. Isabelita'nın babası, korkmak ya da cesaretini kaybetmek şöyle dursun, bu zorlu görevi özellikle son derece ilginç buluyordu. Hazine değildi bunun nedeni (onun için zenginliğin bir önemi yoktu, önemli olan macera yaşamaktı) asıl neden daha önce kimsenin bunu başaramamış olmasaydı. İmkânsız sayılan bu görevi başarabilme düşüncesi Isabelita'yı da heyecanlandırmış, akşamları, kaptanın masasında, babasıyla beraber adanın haritalarını çalışmaya koyulmuştu. Macera konusunda pek az fikri vardı fakat düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu ve bu konuda armut tam da dibine düşmüştü. Hatta kendine hayat veren aynı kıvılcımı bu kızda görmek, Pedro de Silva'nın uzun zamandır ilk defa kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. "Karıcığım benim," diyordu kendi kendine, "sana çok fazla keder yaşattım; ama seni temin ederim ki Isabelita'ya çok iyi bakacağım." Verdiği bu söze gerçekten inanıyordu.

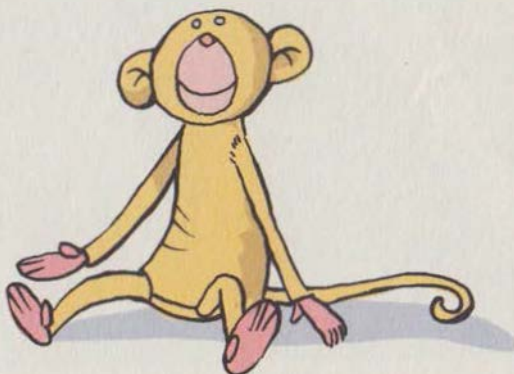
İkinci Bölüm

İşte burada karşılaşmalar ilk zorluklarla

Böylece Prado del Mar'a ayak basar basmaz, yerel bir rehber ile birlikte bir hamal takımını işe alan, Isabelita'nın ölçülerine göre, haki renkte küçük kâşif elbisesi diktirip özel yapım çizmeler ile siperi ve böcek ağı olan iki şapka satın alan, rehberle güzergâhı çalışıp hazinenin Testudo adasından dışarı çıkarılamayacağına dair yerel efsaneleri dinleyen, tüm bu efsaneleri saçma sapan hurafeler olarak değerlendiren Pedro de Silva, küçük bir gemiyle gizemli adaya doğru yola koyuldu. Isabelita, o koskoca valizlerden, arada omuzlarında taşıdığı çantasına

sığacak kadar eşya alabilmişti sadece: Daha tek sayfasına dokunulmamış, yazılmayı bekleyen mavi deri kapaklı bir not defteri; mürekkep ve kalem seti, doğduğu günden beri yanından ayırmadığı fındık rengi kumaştan maymun şeklindeki oyuncak bebeği Pilo; deriden bir ipe geçirerek boynuna astığı ona uğur getiren küçük mavi taşı... Hepsi bu kadardı işte. Kâşif babası onunla gurur duyabilirdi.

Şöyle bir bakın Isabelita'ya, kasketine doladığı eşarbyıyla, her yeri ceple dolu ceke tiyle, paçalarını çizmelerinin içine soktuğu rahat pantolonu ve sırtına taktığı çantasıyla ilk macerasını yaşamaya hazır bile. Geminin küpeştesine yasladığı kollarıyla, kendini

rüzgâr ve tuzlu su taneciklerinin darbelerine bırakmasıyla, baktığı masmavi denizle, yüksekten uçan martılarla, yunusların kambur sırtlarıyla ve önünde uzanan hiçlikle işte tam orada. Korkmuyordu Isabelita. Macera-
nın tadı, dudaklarına değen, iştahla yaladığı tuzlu ve lezzetli su damlacıklarıyla aynıymış gibi geliyordu ona.

Ve önlerinde uzanan hiçlik, bir şeylere dönüşmüştü en sonunda. Denizde bir karaltıydı önce, kıyıya yavaş yavaş yaklaştıkça gri, sonra koyu mavi, ardından yeşil lekeli bir hal almıştı işte bu karaltı. Tıpkı bir kaplumbağa gibi kambur duran Testudo adası önlerinde uzanıyordu.

En zoru ilk günler olmuştu. Babası bir taraftan ekibine emirler yağdırıp rehberle gizli

saklı sohbetlere dalarken, eski haritalarla, notlarla dolu kimi defterlerine gömülürken Isabelita kâşif hayatına ayak uydurmayı yalnız başına öğrenmek zorunda kalmıştı. Adada ne banyo vardı ne de duş. Olanla yetinip her zamankinden daha seyrek yıkanmaya, eli mahkûm, alışması gerekiyordu. Saçlarını iki yandan ören Isabelita onları dağılmayacak şekilde şapkasının altında topluyordu. Fazla bulunmayan temiz suyu, bir damlasını bile ziyan etmeden, en akıllıca şekilde kullanmayı öğrenmişti.

Sinekler epey sorun oluyordu. O da tenini mümkün olduğunca iyi kapatmayı öğrenmişti. Böylece sineklere ısırarak için pek az yer kalıyordu. Elleri ve yanaklarına, rehberlerinin tavsiye ettiği, kâfur gibi değişik bir kokusu olan ancak sinekleri uzak tutmakta pek başarılı bir bitkinin suyunu sürüyordu.

Çadırda uyumak hiç de kolay değildi. Portatif karyolaların üzerine uyku tulumu seriliyordu. Binlerce gizemli hayvandan; kurt, baykuş, yılan ya da sırtlandan veya kim bilir hangisinden geldiği belli olmayan ulumalar

yüzünden geceleri uyku tutmuyordu. Sabahları güneşin doğuşuyla kalkılıyordu. Uykunu almamış olsan da böyleydi bu.

Yemeğe gelince hamallar pişiriyordu yemeği. Elllerine ne geçerse onu kullanıyorlardı: Acılı aromalı çorbalar yapmak için kullanılan acayip otlar, kim bilir hangi hayvana ait olan şişe geçirilmiş, ateşte pişirilen et parçaları, fasulyeye benzeyen fakat aslında bambaşka bir şey olan haşlanmış baklagiller... Ortalarda ne dondurma vardı ne pasta ne de herhangi lezzetli bir şey. Fakat Isabelita elleriyle yemek yemeye bayıldığını keşfetmişti (böylece bulaşık yıkamak zorunda kalmıyorlardı) ve acıktığında, alışık olmasan da her şey sana lezzetli mi lezzetli geliyordu. Sonuç olarak kâşif olmak için geçirdiği çıraklık dönemi çabuk geçmiş ve ona büyük keyif vermişti.

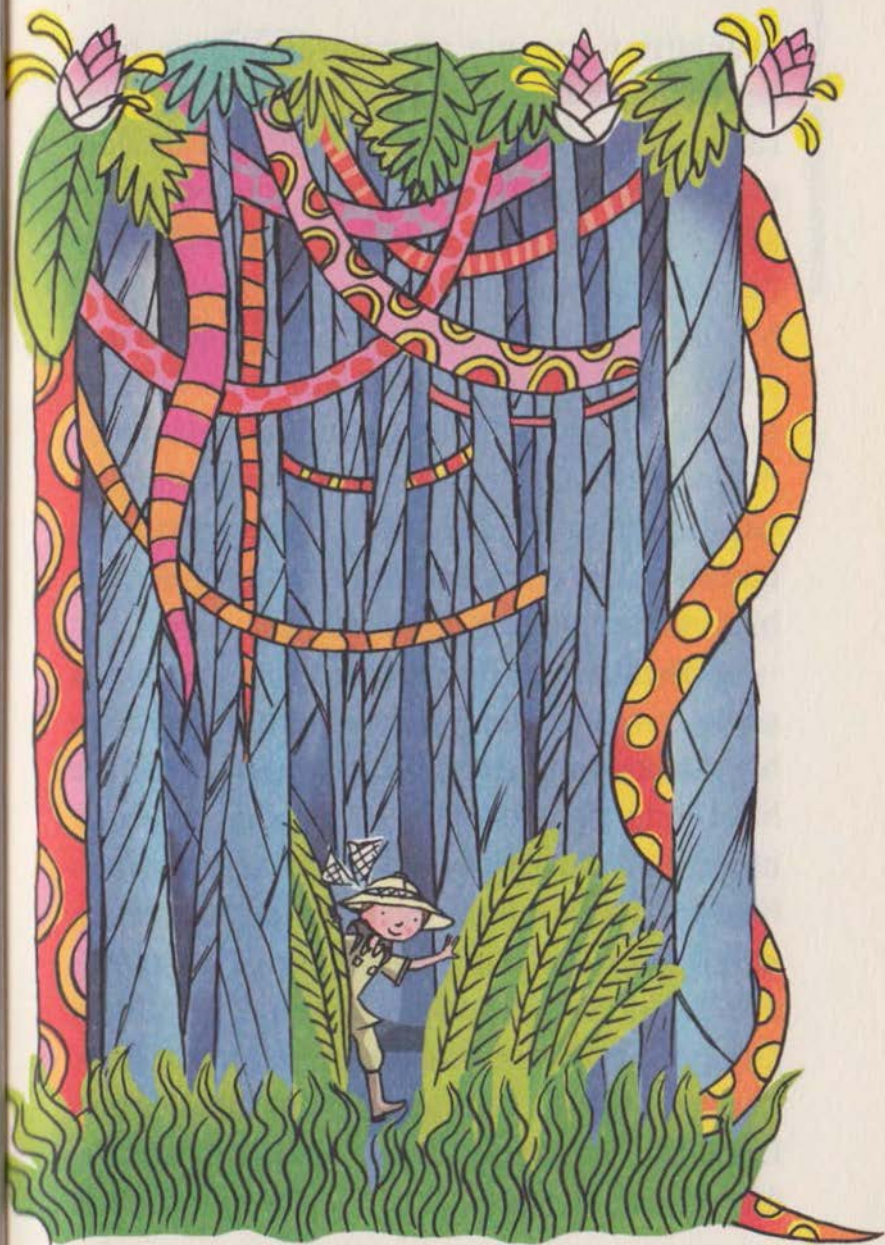
Üçüncü Bölüm

İşte burada babasına bir
şeyler söylemeye çalışır
Isabelita; fakat babası
dinlemez onu

Sonunda bir sabah şafak vakti yolculuk başlamıştı. Kamp sökülmüş, çadırlar ile portatif karyolalar katlanmış, erzaklar bir kenara konmuş, hamallar sıraya geçip Isabelita'nın peşinde, o da babasının peşinde, babası da rehberin peşinde güzergâhlarının ilk etabını tamamlamışlardı. Isabelita, adanın sırrını kendine saklamak istediğini hemen fark etmişti. Zararsız, ufak bir cenneti andıran kumsalı, palmiye ağaçlarını, beyaz kumu ve arka planda hiç eksik olmayan dal-

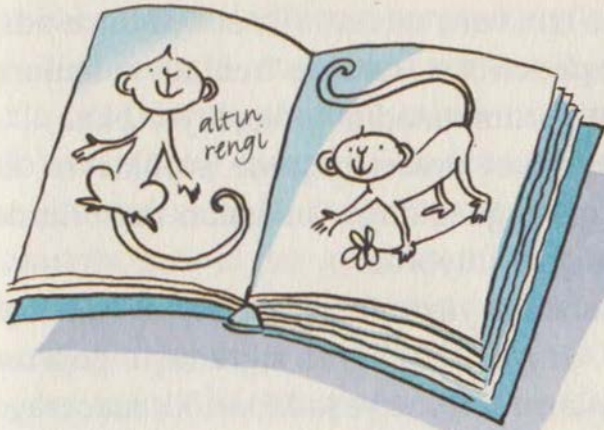
gaların tatlı sesini geride bırakır bırakmaz kendilerini daha önce tek bir insan evladı tarafından bile aşılmamış gibi görünen, içine sızması imkânsız bir ormanda bulmuşlardı. Ortada izlenecek herhangi bir yoldan eser yoktu. Sıranın başında olan rehberleri, uzun esnek otların üzerine basıyor ve adımlarının ardından bu otlar yeniden doğruluyordu. Derken babasının adımlarının altında isteksizce yeniden bükülüyor ve kızcağızın suratına doğru bir anda zıplıyordu. Hatta birkaç defa burnuna kamçı gibi yediği darbelerden sonra Isabelita, ellerini yüzüne siper etmesi gerektiğini çabucak öğrenmişti.

Korkutucu büyüklükteki sivrisinek bulutları, taze kana aç, üzerlerine saldırıyordu. Sivrisinekler bittiğinde sıra tatarcıklara geliyordu. Sivrisineklerden daha ufak olan tatarcıklar en az onlar kadar insafsızdı. Derken, savuşturulması çok daha hayırlı olacak, iğne şeklinde gagalarla silahlanmış, sinekkuşları kadar büyük yeşil böcekler, gökyüzünden kurşun gibi iniyordu. Kırmızı ile pembe arasındaki her renk tonundan yılanlar dallarda dolanıyor, arada kendilerini işgalcilerin

ayaklarının arasına atıyorlardı. Kediye benzer, tüylü, küçük vahşi yaratıklar ısıklık çalarak bir daldan diğerine atlıyordu. Pek de dost canlısı olmadıklarını düşünmekten başka bir şey kalmıyordu bizimkilere. Bir defasında domuza benzeyen, ancak domuzların iki katı büyüklüğünde ve alışılmadık mor bir renge sahip bir hayvan sürüsü, yollarını kesmiş, onlar da elleri mahkûm geçmelerine izin vermişlerdi. Yaban domuzlarında rastlanılan ve çiftler çiftler sahip oldukları, bir de güzel böbürlendikleri o azıdışlerinin tadına bakmayı hiçbiri istemiyordu doğrusu.

Isabelita tüm bunlar arasında korkmak şöyle dursun eğleniyordu. Bu tip hayvanları hayatında daha önce hiç görmemiş, sadece hayalinde canlandırmıştı. Yaşadığı şehirde, harap haldeki sirklerden satın alınmış yaşlı hayvanlardan başka bir şey sergilemeyen köhne bir hayvanat bahçesi vardı. Bu ormanın sahip olduğu acayip canlıların çeşitliliğini görmek bile büyülemeye yetiyordu onu. Akşam olunca kamp yeniden kurulmuştu. Isabelita bingos çorbasını beklerken gördüğü hayvanları not defterine çizmeye çalışmış

fakat boya kalemlerini yanında getirmediğini fark ettiğinde canı sıkılmıştı. Böylece yaptığı her resmin yanına, unutmamak ve bir kutu pastel boyası olduğunda resimleri tamamlamak için çizdiği her hayvanın derisinin ya da kürkünün rengini açık seçik yazmaya başlamıştı.

"Baba, akşamüzeri ağaçların üzerinde dans eden minik maymunları gördün mü?" diye sorarken not defterinin üzerine eğilmiş hevesle çiziyordu. "Ne kadar da güzellerdi öyle. Güneş kürklerine vurduğunda, tüyleri altınmış gibi görünüyordu."

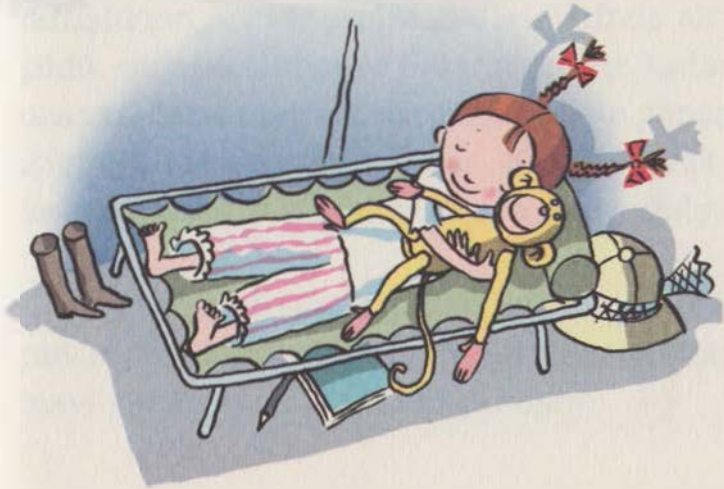
"Hı, hı evet canım," diyordu dikkati dağınık babası. "Şimdi yarınki güzergâhı düşün-

memesini izin verir misin? Yüz elli yıl önce adayı ilk keşfeden Sör Duke de Tremain'in anılarını doğru yorumlamadım gibi geliyor bana..."

Ardından onları peşinde sürükleyen kâşifin günlüğü olduğu anlaşılan defterlerden birine gömülüyordu.

Isabelita yüzünü buruşturarak ona bakmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. Bu onların birlikte yaşadıkları ilk maceraydı, küçük kız önemli gözlemlerde bulunduğu inanıyordu, babası beş dakikasını ayırıp yaptığı resimlere bakıp düşüncesini söylese çok ama çok mutlu olacaktı. Başarılı olduğunu, kendine has bir yeteneği bulunduğunu biliyordu. Üstelik karşılaştıkları hayvanlardan hiçbirisi sıradan sayılmazdı. Tam beş dakika boyunca bakışlarını bir an olsun çevirmeden babasına bakmıştı; fakat babası gözlerini defterden yemek yerken bile ayırmamıştı. Isabelita da kederli kederli çizmeye bir başına devam etmişti. Aklına resimleri hayvanların detaylı tasvirleriyle tamamlamak gelmiş ve fenerler sönüp uyku vakti gelene kadar bütün gece kendini bu uğraşa kaptırmıştı. Kendi çadırının hemen yanında söylenip du-

ran babasını dinledikçe o acayip karşılaşmaları düşünmüştü: Başlarının hemen üzerinde hızla uçtuklarını gördüğü minik maymunlar Pilo'nun tıpatıp aynısıydı. Sadece ondan biraz daha ufaklardı. Bu minyatür hayvanlar fazlasıyla şirindi ve gerçekten de altından yapılmışa benziyordu. Isabelita onları düşünerek uyumuş ve rüyasında bütün gece onları görmüştü. Güzelim maymunlar ağaçlardan inip onun kollarına tırmanıyorlar ve küçük kızı teskin ediyorlardı. Uykusunda onu kürküyle gerçekten teskin eden oyuncak bebeği Pilo'ya daha da sıkı sarılmıştı.

Dördüncü Bölüm

İşte burada
tapınağın kalıntıları
ortaya çıkar en sonunda

Birkaç günün ardından, yürüyüşün yönünü birçok defa değiştirdikten, rehberle Tremain'in notlarını tekrar tekrar çalışıp tartıştıktan sonra, ormanın derinlerinde alınıldık sık ağaçlardan ve onların yerlere kadar uzanan darmadağınık sarmaşıkları ile güneş ışığını bile kapatacak kadar büyük yapraklardan başka bir şeyler ortaya çıkıvermişti nihayet.

"İşte orada! İşte! Tapınak bu!" diye bağırarak Pedro de Silva, sesinin gürültüsüyle bir mavi papağan sürüsünü kaçırmıştı.

"Kaya gibi göründü bana," diye gözlemde bulunan Isabelita, babasının çevresinde zıplayıp oynadığı hafifçe kare biçimli kayaya ufak bir tekme savurmuştu.

"Hayır canım. Hangi kayadan bahsediyorsun? Keski izlerini görmüyor musun? Ada yerlilerinin bin beş yüz yıl önce attıkları çentikler bunlar. Bak, bak şuraya bak!"

Babasının gösterdiği yere bakan Isabelita, "Kuş pisliğinden başka bir şey görmüyorum," demişti.

"Hayır, altında diyorum. Altında Tihaque yerlilerinin apaçık oymaları işte." Isabelita, az sayıda kalan ve anlattığı kadarıyla artık

kıtanın sahil şeridi boyunca kaybolmaya yüz tutmuş Tihaque yerlilerinden biri olan rehberlerine bakmıştı. En az üç asırdır kimse yaşamıyordu bu adada. Adı Manos olan rehberleri hafifçe gülmüş ve göz kırpmıştı kıza. Sanki, "Biraz acayip olduğunu hepimiz biliyoruz fakat onu olduğu gibi kabul ediyoruz," demek istiyordu.

Isabelita derin bir iç çekmişti, şu kayada ilgisini çekecek bir şey bulamıyordu doğrusu. Ormanın tam ortasında bir başına duran bu taş parçası, yakınlarda bir yerde bir tapınak olduğunun habercisi olamazdı kuşkusuz. Yakınlarda bir tapınak olsa bile bu taşın onlarcası hatta yüzlercesinden yapılmış olmalıydı. Üstelik üst üste konmuş bir taş kümesinin nesi çekiciydi? Derken devasa bir kelebeğin dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Yakut yeşili kelebek yeniden uçup sık yaprakların arasında kaybolmadan önce bir anlığına kayanın üzerine konmuştu.

"Ne güzel... Bu renk bir kelebeği daha önce hiç görmemiştim."

Hemen çantasından not defterini çıkarmış ve hızlı hızlı çizdiği birkaç kalem darbe-

siyle resimleyivermişti onu. Ardından tüm sayfayı aldığı notlarla doldurmuştu: *Kıyıya yakın deniz suyu kadar yeşil... Bir prensesin yüzüğündeki taş kadar yeşil... En yüksek muz ağacının en tepesindeki yaprak kadar yeşil...*

Sonuç olarak durumu anladık, değil mi? Isabelita ve babası birbirilerinden oldukça farklı iki kâşif tipiydi. Babası için önemli olan geçmişken; Isabelita şimdiki zamanı önemsiyordu. Babasının ilgisini durağan, kıpırtısız şeyler çekerken; Isabelita hayata dair, kıpır kıpır, capcanlı şeylerle ilgileniyordu. Isabelita dikkatini oradan geçen tüm kelebeklere ödünç veredursun (biri limon sarısı,

diğeri ufacık ve patlıcan rengine, bir başkası yeşil ve kırmızı olmak üzere çift renkliydi...) babası tapınağın çeperini bulduğundan emin, ormanı ölçüp biçiyor, projeyi yeniden oluşturmak için sadece kendisinin bildiği noktalara çeşitli kazıklar dikiyordu.

Küçük kız kelebeklerin, babasıysa taşların peşinde, günün geri kalan kısmı böyle akıp geçmişti. Ta ki günbatımı onları bırakmaya zorlayıncaya kadar... Hamallar kampı kurmuş, rehber avdan kanlar içinde bir hayvanla dönmüştü. Isabelita piştikten sonra bile bu hayvandan bir ısırık dahi almak istememişti. Bunun üzerine hamallardan biri kendi zulasından, küçük kıza az biraz yumuşamış olmasına rağmen yine de lezzetli bir parça çikolata hediye etmişti.

Bu maceranın ilk önemli günü, bir yandan Don Pedro'nun tapınağın çeperini çizmek için bir fenerin ışığında kazıklara demir tel bağlayıp ertesi şafakla aydınlanacak yeni keşiflere hazırlanmasıyla, diğer yandan ağzı yabani çikolata tadıyla dopdolu Isabelita'nın kelebekleri dur durak bilmeden çizmesiyle son bulmuştu.

Beşinci Bölüm

İşte burada ne de iyi
gizlendiğini gösterir hazine.
Basbayağı imkânsızdır
bulmak onu.

Günler gelip geçiyordu. Birbirlerine olağandışı şekilde benzeyen günlerdi bunlar. Don Pedro güneşin altında sivrisinek ısırıklarını görmezden gelerek azimle çalışıyordu. Yalnızca su içmek için ara veriyor -hava öyle sıcaktı ki su içmeden olmuyordu- artık birer arkeologa dönüşen zavallı hamalları kendi deli divane ritmine uymaya zorluyordu. Manos gibi yerli olan tüm hamallar, bereket versin, enerji doluydular, üstelik kendilerine biraz daha destek olsun diye, bütün gün

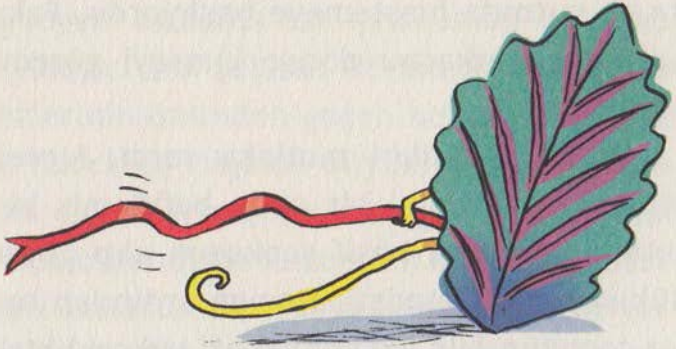
ayakta durmalarını sağladığı için olağandı-
 şı güçlere sahip olması gereken, yılan dili
 gibi turuncu birtakım çiçekler çiğniyorlardı.
 Kendi haline bırakılan Isabelita çiziyor ve
 keşfetmeye devam ediyordu. Babasıyla ha-
 malların seslerinden uzaklaşmıyordu; çünkü
 orman gerçekten de otlardan oluşan geçil-
 mez bir duvar gibiydi ve bir adım sonrasın-
 da onları nelerin beklediğini bilmeye imkân
 yoktu. Yine de şimdi kazı alanına dönüşen
 kamp merkezinden azıcık uzaklaştığında bile
 bir dolu şey bulmayı başarıyordu. Kelebekler
 bir yana, orman kocaman rengârenk böcek-
 lerle kaynıyordu. Isabelita onlardan uzak
 durmaya bakıyordu (zehirli hem de çok ze-
 hirli olduklarından hiç şüphesi yoktu) ancak
 tüm dikkatiyle inceliyordu onları. Kızıl renkli
 kırkayaklar, çift kanatlı mor bokböcekleri,
 günbatımını andıran mat renkli tırtıllar, yarı
 saydam, sarı karıncalar. Burada yok yoktu.

Günlerden birinde, şu ünlü turuncu çi-
 çeklerin taçyapraklarından birini çiğnemeyi
 o da denemişti. Günlük dozunu alan bir yer-
 li, yaprakları ağzına atmadan önce bir par-
 çasını düşürüvermişti. Derken dünya, onu

çiğneyen Isabelita'nın çevresinde bir anda büyüleyici bir şekilde dönmeye başlamıştı. Gözlerinin önünden geçen her şey (kelebekler, böcekler, küçüklü büyüklü kuşlar, rengârenk çiçek taşları) devleşip genişliyor, şimdi içinde bulunduğu ve kendini küçücük hissettiren fantastik bir dünya meydana getiriyordu. Küçük kız, ünlü şişeden içen bir Alice'e, Lilliput Ülkesinde bir Gulliver'e dönüşmüştü ve çevresini saran her şeyi büyülenmiş bir şekilde seyrediyordu. Bu olağandışı tecrübe, onu saatler boyunca sersemletmişti, bu nedenle bir daha denememeye karar verdi. Gerek de yoktu doğrusu. Sessizlikte yükselen hışırtılar, kocaman, gizemli, görünmez hayvanların ulumaları, kuşların dolu dolu şarkıları, kanat çırpışları, binlerce küçük işle uğraşan böceklerin vızıldamaları... Gördüğü ve duyduğu şeyler yetiyordu ona. Arada sırada, kendinden emin olduğu zamanlarda, kampın sınırının biraz dışına çıkıp maceraya atılıyordu. Birkaç adım atmasıyla beraber işte alışılmadık gölgeler düşmeye başlıyordu üzerine, boğuk gülüşler duyuyor, küçük ellerin tatlı dokunuşlarını omuzların-

da ve sırtında hisstemeye başlıyordu. Fakat ne zaman arkasını dönse kimseyi göremiyordu.

Oralarda birileri mutlaka vardı. Mesela bir sabah, kendini bir anda hafiflemiş hissetmiş ve sonra kâşif şapkasını alıp götürdüklerini fark etmişti. Hemen ardından onu bir çocuğun bile uzanabileceği yükseklikteki bir dala nazikçe asılmış olarak bulmuştu. Bir başka sefer mavi not defterine her zaman ki gibi resim çizerken eldiven gibi deriyle kaplı, sarı ve kendininkine benzer küçük bir el, kaleminin etrafına dolanmış ve bir anda alıp götürmüştü onu. Isabelita aniden başını kaldırmıştı; fakat ortalarda kimseleri görememişti. Sadece yaprakların hafif dalgalanışı fark ediliyordu o kadar. Ardından kalem beklenmedik bir anda sihir işi gibi not defterinin arasındaki yerine dönmüştü. Isabelita, gizemli hırsız daha kolay arayabilmek için bir ağaç kütüğünün üzerine yaslanmıştı. Bu defa da biri örgülerini birbirine bağlayan kurdeleyi çözmüş, onları şapkasının altından çıkarmaya çalışmıştı. Örgüler kızın omuzlarına düşmüş ve o da tam zamanında dönmüş

ve kurdelesinin ucunun dalgalanarak sık yapraklar arasında kaybolduğunu görmüştü. Aynı kurdeleyi, kurdelesini ve hırsızı aramak için karış karış gezdiği ormanda bitkinlikten uyuyakalıp uyandıktan sonra mükemmel bir şekilde bileğine bağlanmış olarak bulmuştu.

Sonuç olarak atik, narin ve sinsî bir varlık Isabelita'nın çevresinde dolanıyordu. Küçük kız, bir akşam yemek sırasında babasıyla bu konuda konuşmaya çalışmıştı.

“Biliyor musun baba, ne zaman tek başıma ormana gitsem... şey...”

O an gereğinden fazla konuştuğunu anlayıp duruvermişti. Fakat babası onaylamış, tebessüm etmiş ve söylediklerini duymamış

gibi yapmıştı. Isabelita yüreklenerek devam etmişti konuşmasına:

“Her neyse biri... bir şey çevremde dolanıp duruyor. Arkadaşlık ediyor bana... Bir şeylerimi çalıp sonra her seferinde iade ediyor. Bir var, bir yok. Sence ne olabilir bu?”

“Tamamen saçmalık... Tümüyle saçmalık... Bir çocuğun atıp tutması işte,” diyerek başını yeniden okumalarına gömmüştü babası.

“Evet ama sana diyorum, gerçekten biri var. Ufak biri olduğunu sanıyorum. Ufak, hızlı ve sarı bir şey. Ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Bu defa babası bakışlarını kaldırmamıştı bile. Cevap olarak biraz önceki gülüşüyle mekanik bir şekilde başını sallamıştı. Isabelita babasının kendisini dinlemediğini, dinlermiş gibi yapmakla yetindiğini anlamıştı. Aklından hangi düşünceler geçiyordu, kim bilir? Böylece ona bir daha hiçbir şey söylememeye basitçe karar vermişti.

Buna karşılık, küçük kızın sözlerini dikkatle takip eden yerli Manos, yemeğin sonunda yanına yaklaşmış ve ona:

"Çocuk. Sen farklı olmak. İyi ruhları ormanın seninle beraber olmak. İstediklerinde iyi onlar. İstediklerinde kötü. Senle iyi olmak. Güzel şey bu. Önemli şey," demiş ve başına tatlılıkla dokunmuştu. Babasının ona ara sıra hediye ettiği samimiyetsiz kucaklamalardan çok daha şefkatliydi basitçe yapılmış bu hareket. Isabelita gözlerinin yaşla dolduğunu

hissetmişti. Anlaşılmış olmak, dinlenmiş olmak ne de güzeldi. Birilerinin ona inanması da öyle... Kendini iyi hissetmek için bu kadarlığı yetiyordu. Üstelik Manos ona önemli bir şey söylemişti. Her kim ya da her ne olursa olsun, o acayip varlıklar onun tarafındaydı ve korkmasına gerek yoktu. Küçük kız zaten korkmuyordu hiç. Azıcık bile korkmuyordu. Isabelita o akşam yattığında mutluydu. Hayal değildi bu. Bir arkadaşı vardı ve babasının ona hak verip vermemesi umurunda bile değildi. Babası, kendi araştırmaları için kaygılanıyordu: Tapınağın ya da tapınak olduğunu sandığı şeyin sınırlarını belirlemişti. Bundan hareketle, mantık olarak, ünlü hazineyi içinde barındıran gizli odanın bulunması gereken merkeze ya da merkez olması gerektiğine inandığı yere doğru harekete geçmişlerdi. Fakat o dakikaya dek çalışmalarında ilerlemesi için ona izin vermiş gibi görünen orman, artık direnmeye başlamıştı, belki de gizli oda diye bir şey basitçe yoktu. Çünkü Isabelita'nın babası, ne kadar uğraşıp didinse de, hesap kitap yapıp kazsa da, gizli ya da göz önünde herhangi bir yapının izine

benzeyen hiçbir şey bulamamıştı. Bir devin dişlerini andıran o devasa kare taşlar, insan elinden çıkma herhangi bir şeyin tek işaretiydiler. Ölçülemeyecek, tutup tartılamayacak kadar minik bazı parlak parçacıkları saymazsak ortalıkta bırakın altın külçelerini, altın kırıntısı bile yoktu. Üstelik bu minik parçacıklar pekâlâ “ahmak altını” olarak da bilinen piritlerden olabilirdi. Pedro de Silva toprağı büyük bir dikkatle elemiş ve koyu renk balçık ile çakıлтаşıından başka bir şey bulamamıştı. Belki de tüm o efsaneler yalan söylüyordu. Belki Sör Duke de Tremain’in günlükleri gerçeğın sadece bir kısmını akta-

rıyordu. Diğer yandan, Sör Duke'nin günlüklerinde izine rastlamadığı, ancak dikkatini çeken bir şey vardı. Tapınağın taşlarla işaretlenmiş sınırlarının içinde kalan toprağın tümü, tarlafaresinin açtığına benzer bir dizi acayip oyukla delik deşik olmuştu. Büyük ihtimalle andırdıkları şeyin ta kendisiydi. Fare olmasa bile benzer bir hayvanın açtığı oyuklardı bunlar. Zaten insanların sadece ellerini sokabilecekleri kadar küçük delikler oldukları için gizli odaya açılan birer geçit olmalarına imkân yoktu. Peki, öyleyse neredeydi şu lanet geçitler?

Gördüğünüz gibi Don Pedro'nun düşünceli olmak için kendine has nedenleri vardı ve Isabelita bunun için onu içtenlikle affediyordu. Bizim içinse affetmek o kadar kolay değil; çünkü Pedro de Silva, kızını ve eşini evde bıraktığı ve onları haftalarca, hatta aylarca unuttuğu daha önceki seferlerle aynı şekilde davranmaya devam ediyordu küçük kıza. Oysa şimdi kızı orada, bir adım ötesinde ve babasına yardım etmek, ona yakın olmak kim bilir ne çok hoşuna giderdi. Azıcık dikkatini verse küçük kız için o bile yeterdi.

Ne yapalım? Bu hikâyenin gittiği yere varması için aklı dağınık bir babaya ve düşüncelerini derleyip toparlamış bir kız çocuğuna ihtiyacı var. Biz de onları olduğu gibi kabul edelim ve öykümüzün sonuna doğru birkaç adım daha atalım.

Altıncı Bölüm

İşte burada gerçek bir
hazine bulur Isabelita
ve bulduğu yerde bırakır onu.

Isabelita'nın artık tek bir amacı vardı: Onu sessizce ve muzipçe çevreleyen yaratıkları bir kez olsun görmeyi başarmak... Böylece onlara bir tuzak kurmaya karar vermişti. Annesinin ona hediye ettiği mavi taşlı kolyeyi boynundan çıkartıp avucunun içine almış ve onu dikkatle izlemeye başlamıştı. Ne de güzeldi bu kolye, bir damla gökyüzü ya da berrak suyu andırıyordu. Daha sonra onu yeterince alçak bir dalın üzerine asmış ve aynı dalı, örgülerini bağlamak için kullandığı kurdelelerden yaptığı kabarık ve gösterişli

fıyonklarla süslemişti. Renkleri pembe, sarı, yeşilimtırak ve maviydi bu fıyonkların. Sanki koskocaman ve acayip kelebekler sıra sıra dizilmiş, bir güneş ışınının üstünden geçerek ışığını çevresindeki yapraklar üzerinde dans eden binlerce renge ayırdığı, huzur yayan bu mavi taş bakıyorlardı. Ormanın o köşesi perilerin meskeniymiş gibi görünüyordu.

Peki, bu alışmadık yaratıklar ya periye? Isabelita'nın kitaplarında perilerden sürüsü ne bereket vardı: Örneğin bir parmak boyunda olan minik, kanatlı periler son derece süratliydiler ve yusufçuklar gibi bir yapraktan diğerine konuyorlardı. Çiçekten taşlar takıyorlar ve çocuklarla şakalaşmaya bayılıyorlardı. "Hayır, olamaz!" demişti kendi kendine Isabelita. Bu sırada bedenini bir pelerin gibi örten kocaman bir muz ağacının yaprağının altında gizleniyordu. Dünyanın bu köşesinde

yaşayacak olsalar derileri Manos ve arkadaşlarınıninki gibi taba renkte olurdu ve hep deri giyerlerdi. Sabahtan akşama dek adanın tüm o egzotik meyvelerinden yiyecekleri için de etine dolgun, hafif tombul perilere dönüşürlerdi.

Hayallere dalan Isabelita, gökyüzü damlasına sessizce yaklaşan ve onu döndüren ilk acayip yaratığı neredeyse fark etmeyecekti. Açıklığa vuran ışık oyunları küçük kızın bir şeyler olup bittiğini anlamasını sağlamıştı. Oyuncak maymunu Pilo'ya tıpatıp benzeyen ve minicik, tüylü parmağıyla mücevherini okşayan küçük altından maymunu gördüğünde nasıl da şaşırmıştı. Bir, iki, beş, on, yirmi... Bir anda açıklık minik maymunlarla dolup taşmıştı. Isabelita, bu acayip maymuncukları daha önce, adaya ayak bastıkları ilk gün de görmüştü. Fakat sonra birbirinden ilginç öyle çok hayvanla karşılaşmıştı ki unuttu-vermişti onları. Minik maymunları bir daha görmemiş olmak şaşırtmamıştı bile onu. Neler olduğunu şimdi anlıyordu; bunlar öyle mahcup, öyle utangaç yaratıklardı ki ilk gün onları görebilmesi sürprizden başka bir şey

değildi. Kim bilir ne kadar zamandır insan çıkmıyordu adaya. Fakat sonra ürkmüşler ve kendi güvenlik önlemlerini alarak merakın yönlendirdiği ivedi ziyaretlerle sınırlamışlardı kendilerini. Aynı merak eninde sonunda ihtiyatsız davranmalarına neden olmuştu.

Isabelita kısık sesle, "Ne kadar da güzelsiniz," demiş ve yavaşça ellerini çırpmişti, yaşadığı heyecanı kontrol etmeyi başaramıyordu. O anda minik maymunların hepsi birden başlarını küçük kıza doğru çevirmişlerdi. Uzun süren bir an boyunca öylece hareketsiz kalmışlar, sonra yeşilliklerin arasında kayboluvermişlerdi.

“Of, olamaz,” diye söylenmişti Isabelita. “Korkuttum işte sizi, bir daha da asla göremeyeceğim. Belki de sizi gerçekten görmedim, hayal gücümün bir uzantısıydınız o kadar... Sizi sadece hayal ettim, aslında yoksunuz, düşlerimin leziz meyvelerinden başka bir şey değilsiniz. Bir daha hiçbir zaman geri dönmeyeceksiniz, hiçbir zaman...”

Bunları söyler söylemez ağlamaya başlamıştı. Hissettiği heyecan ve yaşadığı duygular kontrol edilemeyecek kadar güçlüydü. Yüzü ellerinin arasında, omuzları sarsıla sarsıla ağlarken minik maymunların geri geldiklerini, ufacık parmaklarıyla yaprakları araladıklarını, kocaman sarı gözleriyle birbirlerine aynı niyetle baktıklarını ve yavaş yavaş, tek bir dalı bile kımıldatmadan, küçük kızın kendini bıraktığı ağaç köküne yaklaşmış çevresinde bir daire oluşturduklarını fark etmemişti. Sakinleştiğinde hâlâ nemli olan gözlerini kurularak etrafına bakmıştı. Maymunlar tarafından çevrelendiğini ancak o zaman anlamıştı. Periler kadar miniklerdi, fazlasıyla narindiler, tüyleri güneşte parlayan bir altın kadar sarıydı.

“Ah, yakından bakıldığında çok daha güzelsiniz,” diye mırıldanıp ellerini tutmuştu. Üç minik maymun bir avucuna, ikisi de diğerine tırmanmışlardı. Kalanlar dizleriyle omuzlarına tünemişlerdi. Mis gibi bal ve karışık yeşillik kokuyor; nasırlı, serin patileri dokundukları yerde küçücük altın izler bırakıyordu. Köpek yavrularınıninki gibi nemli burunlarıyla “merhaba” dercesine tenine dokunuyorlardı. Zıplayıp hopladıklarında arka-larında bir nevi altın bulutu, bir çeşit hale, bir ayla, bir iz bırakıyorlardı. Isabelita büyülenmişti. Muhteşemdiler. Öyle narin, sa-

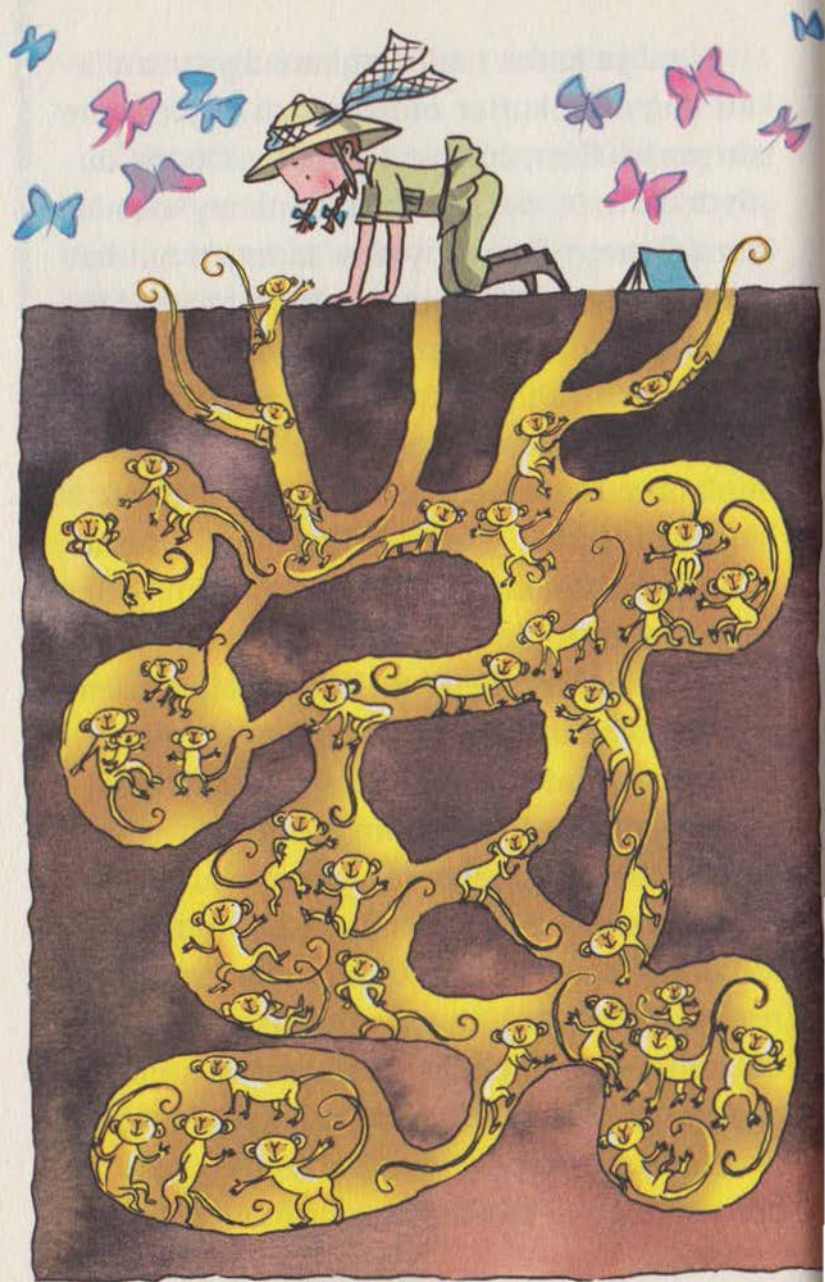
vunmasız ve kırılgan, karşılarındakine öyle güven doluydular ki...

Öğleden sonra, birbirlerine sokulup oyunlar oynayarak bir anda geçivermişti. Isabelita ile maymunların birlikte neler yaptıklarını öğrenmek isterseniz British Museum'daki not defterine danışabilirsiniz. Müze onu bir buçuk asır önce satın almıştı ve Kleopatra'nın ruju, Afrodite'nin aynası, Büyük İskender'in çocukken oynadığı oyuncakları, Galileo'nun kaleydoskopu gibi müthiş eserlerle birlikte saklıyordu. Çünkü Isabelita o akşam ve ilerleyen günlerde sabır ve heyecanla her şeyi ama her şeyi çizip yazmıştı. Güvenini kazanan Manos anlayışla başını sallamış ve:

"Aferin çocuk," demişti. "Sen var Testudo'nun sırrını bilmek. Sen gerçek hazineyi kalbinde taşımak."

Kızının bütün gün ormanda bir başına ne yaptığını Pedro de Silva da merak etse çok daha iyi olurdu. Böylece tatsız denemelerle, hayal kırıklıklarından tasarruf etmiş olurdu. Bambaşka bir yerde olan hazinenin peşinde günlerce, boşu boşuna kazıp aramaya, arayıp kazmaya devam ediyordu.

Şimdiye kadar henüz anlamadıysanız dik-
kati dağınık okurlar olduğunuzu söylememe
izin verin. Evet, hikâyeyi anlatmak bana dü-
şüyor ve ben de henüz anlamamış olanlar
için zahmete girip Maymun Tapınağı'nın ha-
zinesinin bu minik maymunların ta kendile-
ri olduğunu söyleyeceğim. Tapınağın kalbi,
Pedro de Silva'nın sandığı ya da onun önce-
sinde, Sör Duke de Tremain'ın temelsiz tah-
minlerden hareketle farz ettiği gibi gizli saklı
bir oda değildi. Sınırını, devlerin dışlerine
benzeyen kayaların çizdiği tapınağın kalbi
aslında yeraltında var olan bir altın madeniy-
di. Herhangi bir insan evladının bu madeni
bulması imkânsızdı çünkü oraya erişen ge-
çitler bizzat bu madenin içinde yaşayan may-
munlar tarafından kazılmıştı. Orada yaşar
ve altın bezeli tünellerde uyurken bu değerli
madeni nefes alarak içlerine çekiyorlar, kürk-
leri altına bulanıyordu. Dolayısıyla sadece bir
renk meselesi değildi söz konusu olan, minik
maymunlar gerçekten altındandı. Güneşin
altında altın külçeleri gibi parıldıyorlar, etra-
fa altın tozları saçıyorlar, patilerinin değdiği
her yerde paha biçilmez izler bırakıyorlardı.

Tüm bunları Isabelita, yavaş yavaş, maymun arkadaşlarıyla bol bol vakit geçirerek keşfetmişti. İlk günlerde ve onu takip eden zamanlarda onları izlemiş, dikkatle incelemiş (babası ve adamları epeyce uzaktayken) deliklerin içinde kaybolduklarını ve daha sonra öncekinden daha sarı, daha parlak bir halde ortaya çıktıklarını görmüştü. Bir akşam ateşin başında, teorisini Manos'a açıklamıştı. O da başını "evet" anlamında sallamakla yetinmiş ve şöyle demişti:

"Çocuk sen her şeyi anlıyor. Çocuk hep anlıyor. Ağgözlü olmayan yürek bulur hazinayı. Taş kalpler bir şeyden anlamaz, bir şey alamaz."

Onların sırrı olmuştu bu ve öyle de kaldı. Isabelita babasına da güvenmek isterdi fakat içinde berbat bir korku vardı. Ya babasının adanın gizeminin çözümü olan bu buluşun heyecanıyla maymuncuklara zararı dokunursa diye düşünüyordu. Babası istemeden bile yapabilirdi bunu. Birkaç tanesini dünyaya göstermek için yanında şehre götürür ve Testudo adasını ve içinde sakladığı sırrı anlatabilirdi. Onlara ıstırap verebilir ve

sonlarının gelmesine neden olabilirdi. Minik maymunların bir altın madeni sakladığı duyulmuş olsa birileri bundan mutlaka faydalanmak isteyecek ve bu küçük, muhteşem yaratıkların el değmemiş dünyalarını mahvedeceklerdi. Bir çocuk bile anlayabiliyordu bunu. Siz de anladınız şimdi değil mi?

Keşke yanılıyor olsaydı. Keşke maymunların hali, ona olduğu gibi babasına da dokunsa ve bu minik yaratıklara ve onların dünyalarına saygı duysaydı, keşke Isabelita'nın onlara yaklaşırken gösterdiği ve henüz sadece bir şüpheyken varlıklarını kanıtlamayı başarmasını sağlayan nezaketin değerini bilseydi... Keşke... Ama hayır! Bu hikâyede her şeyi riske atıp sonrasında müzelerden birinde doldurulmuş altından bir maymun ya da arkadaşlarının derisinden yapılma kürklerle çantalar görmek istemiyoruz. Dolayısıyla işte tam burada bitiriyoruz bu hikâyeyi.

Bitiş

Burada bitiriyoruz dedik ancak hikâye henüz bitmiş değil. Isabelita, babası ve ekibin geri kalanına neler olduğunu, sonu fazlasıyla tahmin edilebilir olsa da anlatmamız gerek. Don Pedro, sonunda burnunun dibindeki tapınakla hazineyi aramaktan yorgun düşmüştü. Sör Duke de Tremain'in paha biçilmez notlarını, haritalarla geri kalan her şeyi valizlerini yapmadan bir gece önce yakmıştı. Prado del Mar'a dönmek amacıyla denize açılacakları adanın sahiline doğru hareket etmişlerdi. Orada Manos ve diğer hamallara ödemelerini yapmış ve Isabelita ile eve doğru yola çıkmıştı. Eve varınca girdiği bunalımdan çıkmak ve atılacağı bir sonraki macerayı düşünmek için alışılmadık

uzun bir süre ara vermişti. Isabelita minik maymunlardan kederle ayrılmış; ancak ayrılmadan önce onlara bir hediye vermeyi ihmal etmemişti. Bundan sonra, Testudo adasına yolu düşenler, altın maymuncuklardan birini görecek kadar sabrı ve şansı olanlar, belki de aralarından birinin boynunda deriden bir ipe takılmış bir damla gökyüzünü andıran mavi bir taş taşıdığını görecekler. Bir maymunun insana dair böyle bir takıyı nasıl olup da sevdiğine şaşıracaklar. Belki de aynı maymunun kürkünün altın renginden gözleri kamaşacak ve hiçbir şey fark etmeyecekler. Isabelita'ya gelecek olursak küçük kız onları her zaman yanında taşıyacak, etten kemikten canlılar olarak değil, ona her zaman yarenlik edecek hatıralar ve heyecanla çizerek bütün not defterini doldurup bitirdiği resimler olarak... Prado del Mar'a varır varmaz anılar uçup gitmesin diye, bir kutu pastel ile bir kutu sulu boya edinerek renklendirecek bu resimleri.

Bundan sonrasına gelecek olursak Isabelita babasını yolculuklarda izlemeye devam etmiş ve maymunlarda olduğu gibi olağan-

dışı olmasa da kendine has keşifler yapmaya her zaman devam etmişti. İnanılmaz bir gözlem gücüne sahipti küçük kız, bu gözlem gücü çoğunluk için görünmez olan birçok şeyi fark etmesini sağlıyordu. Hayal gücüyle yoğurduğu tüm o birikimlerle müthiş çizimlerin eşlik ettiği güzelim hikâyeler kurmayı öğrenmişti. Çocuklara yönelikti bu öyküler; çünkü bazı şeyleri sadece onlar (hepsi de değil) anlayabiliyorlardı. Böylece büyüdüğünde her ikisi de son derece çekici ve ilginç iki meslek olan çocuk kitabı yazarı ve çizeri olmuştu. Isabelita'nın bolca sahip olduğu merak, dikkat, gözlem gücü, saygı ve doğru bakıldığında her zaman çeşitli sürprizler sunan tüm dünyaya yönelik şefkatine sahip olanlar, bu meslekler sizlere de tavsiye edilir.

